

நல்லபுர் கதாவில் தரிசனத்துக்கு வந்துபோவோர், அப்படியே வந்து ஆறுமுகநாவலர் சிலகைகும் வணக்கம் செலுத்திவிட்டு, அங்கு கண்ணாடிப் பழைகளில் அடையத்து வகைகப்பட்டிருந்த அவரது சொந்தக் கையெழுத்துப் படைப்புகளான ஏட்டுச் சுவடிகளைப் பெருமையோடு பார்த்துவிட்டு வெளியே வரும்போது, இவரிடம் கொடுக்கின்ற பணத்தையும், தின்பண்டத்தையும் விட, நான் கொடுக்கின்ற உணவுப் பொட்டலத்திலே அவர் தனிமகிழ்ச்சியைக் காண்கின்றார்.

பொட்டலத்தைக் கையில் கொடுத்துவிட்டு, சிறிதுநேரம் அவர் அருகே உட்காருவனே. மகிழ்ச்சியோடு எனப் பெற்றோரின் நலத்தை விசாரிப்பார். பின் விரகத்தியாகப் பசுவார்.

“உண்ணாணை (உன்மலே ஆணையாக) சொல்லிப்போட்டன் தம்பி....எந்தவொரு பிரச்சினைக்கும் முடிவு இருக்கு.... ஆனால், எங்கடைய தமிழ் இனத்துக்கு மட்டும் முடிவும் இல்லை.... விடிவும் இல்லை.... சிங்கள நாட்டில் வசைச்சு தமிழரை அடிச்சது பெரிசில்லை.... நாளகைக்கு இந்த யாழ்ப்பாணத்துக்கை இறங்கியே வந்து அடிப்பாங்கள்.... இண்டகைக்கு நாங்கள் கற்பிரம் கொழுத்தி கையெழுத்துக் கும்பிடக்கூடிய இடங்களையெல்லாம், தமிழனுக்குப் பெருமையான தாறு இடங்களையெல்லாம் நாளகைக்கு நெருப்புவசைச்சுக் கொழுத்துறாங்களோ, இல்லையோ பார்....” அவரது உடலே பதறியது.

நான் அமையாக மறுத்துப் பசினனே.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லாதையுங்களோ வாத்தியார்.... ஒரு சாத்திரி (ஜோதிடர்)கூட இப்பிடிச் சொல்லமாட்டான்....”

“இல்லை தம்பி.... நான் ஓண்டும் சாத்திரி இல்லை.... இப்பிடி இப்பிடித்தான் நடக்காமெண்டு என்ற மனதிலைபட்டா அதை நான் வெளிப்படையாகச் சொல்லிப்போடவன்..... சொன்னமாதிரி அதுவும் நடந்திடும்.... தரூ ஓரத்திலையிருந்து பிச்சையெடுக்கிறவன்தானே.... இவன் என்னத்தையச் சொல்லுறது என்று எல்லாரும் என்னையேடிக் கையாப்பாக கினம்.... நாளகைக்கு ஒரு காரக் காறனோ, இல்லை லொறி (லாரி)க் காறனோ துமாறி வந்து என்னைய நெரிச்சுப்போட்டுப் போனாலும் தூக்கிப்போடக்கூட ஒரு நாதி இருக்காது....”

இறுதியாக அவர் சொன்னது என நெஞ்சிலே நறுக்கின்றிருந்தது. அவர் சொன்னதுபோல எந்தவொரு காரக் காறனோ, லொறிக் காறனோ அவரது பக்கம் திரும்பிக் கூட பார்க்கக் கூடாது என நல்லபுர்க் கந்தனிடம் மனதார வணைபிக்கொண்டனே.

ஆரியகுளத்துக்குச் சமீபமாக இருந்த சவைஉணவகம் “சுந்தரம் பவான்”னில் காலையே ஆறுமணிக் கெல்லாம், சாதம் உட்பட உணவுகள் தயாராகிவிடும். வெளியூர்களிலிருந்து மாற்றலாகி, யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து வலைபார்க்கின்ற அரசு உத்தியோகத்தவர் பலர், மதிய உணவுக்காக சுந்தரம் பவான் உணவகத்தில் சோற்றுப்பார்சல் வாங்கிச் செல்வதால், மதியத்தில் தயாராகவண்டிய உணவு, காலையிலையே தயாராகிவிடும்.

தமிழ்நாடு, திருநெல்வேலிக் காரரான சுந்தரம் பிள்ளைய அண்ணாச்சி, வெகு காலத்துக்கு முன்பாகவே இலங்கைக்கு வந்தவர். கொழும்பிலே செட்டிநாட்டுக் காரர்களோடு கூட இருந்து சமையல் வலைபார்க்கிறார். ஐம்பத்தி எட்டாம் வருடம் நடப்பெற்ற

இனக்கலவரத்தில் இவரும் பாதிக்கப்பட்டவர். பின்பு யாழ்ப்பாணம் வந்து, சிறிதாக தனீ ரக்கடலை ஆரம்பித்து தற்போது பெரிய உணவகமாக விருத்தி கண்டவர்.

வள்ளிக்கிழமைகளில் நான் சூந்தரம்பிள்ளை அண்ணாச்சி கடலை வாசலை நெருங்கும் போதே அவர் சாதத்தலைப் பொட்டலம் கட்டிவிடுவார். அதவேளை, என்னிடம் பணப்பற்றாகக் குறை உள்ள வேளைகளிலும் கட்ட, சிரித்த முகத்தை மாற்றவே மாட்டார்.

“பரவாயில்லை தம்பி..... அப்புறமா வாங்கிக்கலாம்.....” புன்சிரிப்பு தவழும். எனக்கோ கொஞ்சம் சங்கடமாக இருக்கும்.

“அண்ணை.... அடுத்த கிழமை நான் மறந்திட்டாலும், நீங்க மறக்காமல் களேங்கோ.... நான் ஓண்டும் குறையா நினக்கை மாட்டன்.....” எனது பச்சிலை சிறிது தயக்கத்தின் சாயல்.

“அப்பிடத்தான் ஒருவேளை நானும் மறந்தாதான் என்ன..... நீ பண்புணர்ச்சியுடையதில்லை எனக்கும் பாதிப்பங்கு கிடைச்சிரிச்சிண்ணு நெனச்சு சந்தோசமா இருந்துக்குவனே....” நெஞ்சை நிமிர்த்திச் சிரித்தார்.

நான் சோற்றுப் பொட்டலம் வாங்கிச் சிலைவது யாருக்காக என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும்.

“அந்த மனிசனையும் பொடியனையும் வசைச்சு, மண்ணு வேளைக்கும் சாப்பாடும் போடவேணும்மெண்டுதான் எனக்கும் ஆசை..... ஆனால் என்ன செய்ய.... வீட்டில தாய்தேய்ப்பனிடையிருந்து வாற காசில, பொடிங்கில தங்கிப் பிக்கிறவன் நான்.... அதாலையே கிழமையில் ஒரு நாளையே ஒருவேளையெண்டாலும், என்றை கையாலையே சாப்பாடும் சாப்பிட்டும் எண்டு நினச்சுச் செய்யிறனே.... உள்ளதைச் சொல்லுறதெண்டா இப்பவெல்லாம் நான் கோயிலுக்குப் போறதே முக்கியமா உதுக்குத்தான்.....”

“அப்ப கோயில்லை சாமிக்கும் பிடப்போறதில்லையா.....?” ஆச்சரியமாகக் கேட்டார் அண்ணாச்சி.

“அந்த மனிசனரை சந்தோசத்தவிட, அதுக்கும் மலையை ஒரு கடவாள் இருக்கா அண்ணை.... இருந்தாலும், கோயிலுக்கை போன உடனையே மறப்ப பொடியளையெல்லாம் விட்டுட்டு, விருவிறு எண்டு சூத்திக் கும்பிட்டிட்டு கெதியா வளையிலை வந்திடுவனே.... ஆருக்கும் தெரியாமலையே வாடகை சகை கிள் எடுத்துக்கொண்டு, “சங்கிலித் தோப்பு”க்கு போய்ற வந்திடுவனே.....”

“சங்கிலித் தோப்பிலையா இருக்கா....?”

“அங்கை ஆரையும் பக்கப் போகையில்லை..... எங்கடலை கடகை மன்னன், “சங்கிலியன்” இருந்த அரண்மனை முகப்பு மட்டும் இருக்கிறது தெரியுமெல்லே.....”

“அது யாருக்குத்தான் தெரியாது.... நம்ம கடகைக்கு அரிசி குடுக்கிற யாவாரி வீட்டுக்கு அதுக்கு அங்கிட்டிடுத்தான் இருக்கா.... அப்ப அவரைப் பக்க அதகை கடந்துதான் போவனே..... ஆமா... அது ரொம்ப பழைய பிலிங் ஆச்சே.... அதில என்ன இருக்கா.....?”

பெரியம்மா வீடும் உள்ளன. அங்கு சினைறாலும் சரி, வவுனியா சினைறாலும் சரி, விடூதியை விட்டு வளையே வரும் போதும், மீண்டும் விடூதிக் குத் திரும்பும் போதும் எனது பொன்னான நேரத்தின் சில மணித் துளிகளை, சினிமா திரையரங்கினுள் அர்ப்பணிக்கத் தவறுவதில்லை. இந்த விசயத்தில் நான் மட்டுமல்ல.... விடூதி மாணவர்கள் அனைவரும், பின்பற்றும் வழக்கம் இதுதான்.

கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தை, “வசந்த காலம்” எனப்பார்கள். மற்றவர்களுக்கு எப்படியோ..... ஆனால், என்னுடைய வகுப்பையும், அதன் பிரிவுகளையும் சேர்ந்த சக மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில், அது “வசந்த மாளிகை” காலமும் கட்ட. காரணம் : அந்தக் காலகட்டத்தில் தான் “வசந்த மாளிகை” படம் இலங்கையில் வளையானது. யாழ்ப்பாணம் “வெலிங்டன் திரையரங்கில்”, இரு நூற்றைம்பது நாட்களுக்குமேல் ஓடியது. ஐந்து தடவைகள் அதை நான் பார்த்துவிட்டேன். ஒழுங்காகப் போய் பார்த்தது, இரண்டு தடவை. விடூதிக் காவலாளிக் குத் திரியாமல், மதில் ஏறிக் குத்தித் து இரவு இரண்டாம் காட்சியாகப் பார்த்தது மின்று தடவை.

அன்றயதினம் ஊரிலிருந்து வந்து, பகல் இரண்டு மூப்பது மணிக் காட்சியை ஆறாவது தடவையாகப் பார்த்த மகிழ்ச்சியுடன், யாழ்ப்பேரீந்து நிலையத்தின் எதிரேயிருந்த, “சூபாஷ் கபே”யில், ஐஸ் கிரீம் சாப்பிட்டுவிட்டு விடூதிக் கு வந்து சேரும் போது, இரவு ஏழுமணி ஆகிவிட்டது.

எல்லா மாணவர்களும், “படிப்பு மண்டபம்” (study hall) சினைறும்பார்கள். அவசர அவசரமாக முகத்தகைக் கழுவிவிட்டு, தவேயான புத்தகங்கள், நோட்டுக்கொப்பிகள் அனைத்தையும் அள்ளிக் கொண்டு சினைறு, எனக் குரிய இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டேன்.

மத்திய கல்லூரிக் கு சற்று மறேகயேள்ள “சூப்பிரமணியம் பங்கா”வில், இரவு ஏழுமணிக் கலைலாம் வானொலியை வதைத்து, பெரிய ஒலிபெருக்கியில் தொடர்பு கொடுத்து, சினைனை வானொலி நிலைய “தனே கிண்ணம்” நிகழ்ச்சியை அவ்விடம் முழுவதும் பரவவிட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். சரியாக எட்டுமணிக் கலைலாம் அது நிறுத்தப்பட்டது, ஒலிப்பதிவு நாடா மலம், “வசந்த மாளிகை” படத்தின் கதை-வசனத்ததைப் போடும்வர்கள். பிறகினை. எங்கள் கண்கள் மட்டும் புத்தகத்தில்.... கவனமலைலாம் பங்காவாக்குள்....

சில நிமிடங்கள் கழித்து, என் அருகில் படித்துக்கொண்டிருந்த மீர்த்தி என்னை நெருங்கிவந்து, காதுக்குள் பேசினான்.

“மச்சான்.... உனக்கு ஒரு துக்கமான செய்தி.... நல்லூரிலை இருந்த உன் ரை பிறிண்ட் துரசை சாமி வாத்தியார் சதெது மீண்டு நாளாகுது.... பாழ்படும்வான் ஒரு பஸ்காறன் குபிச்சுப் போட்டு வறியிலை பஸ்சகைக் கொண்டும்போய் அந்த மனிசனுக்கு மலை ஏத்திப் போட்டான்.... பள்ளிக் கட்டத்திலையிருந்த பரேப் பொடியனை ஆள் விட்டுக் கப்பிடுவிச்சவையாம்.... துக்கிக் கொண்டும் போறத்துக்குக் கட்ட ஒருத்தரும் இல்லாமல், கடசையிலை மாநகரசபைக் குப்பை வண்டியிலைதான், அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டும் போனவங்களாம்.... பாவம், அந்தச் சினைன்பொடியனை நினசை சாத்தான் பெரிய கன்றாவியாய் இருக்கு.....”

தலையிலே இடி விழும் தது போல இருந்தது. என் நினவைகள் சற்று பின்புறேக்கின.

“கோதாரியில் போன மனிசன், வாய்ப்பச்சைய் சொன்னதை நிரூபிச்சுப்போட்டுத்தே.... அடக் கடவுளே.... இதே சரியெண்டால், யாழ்ப்பாணத்தின் ரை எதிர் காலம் பற்றிக் கதைச்சதலில்லாம் .... ஐயோ.....” தலை சூற்றியது.

சற்று நிதானித்து, என்னசைச் சூதாக்கரித்துக்கொண்டனே.

“அண்டகைக்கு இந்த மனிசன் கதைக்கையிக்கைகட்ட, காரக்காரனோ இல்லாட்டி லொறிக் காறனோ எண்டூதானே சொல்லிச்சு.... ஏதோ ஒரு வாகனம் எண்டதை நானும் சரியா விளங்காமல், காரக்காரனும் லொறிக் காறனும் இவர்பக்கமே பக்கக்கட்டாதெண்டு நல்லீர் கந்தனிட்டை வணேட, கந்தனும் அதை நிறைவேற்றி வச்சான்.... பல் காரனோ, வான் காரனோ இவர்பக்கம் பக்கக்கட்டாதெண்டு நானும் ககேக்கையில்லை.... கந்தனும் காப்பாற்றையில்லை.... எட்டயபுரத்துக் கவிஞனுக்குக்கட்ட, கடசைப் பயணத்துக்கு எட்டுப்பரே இருந்தினமாம்.... இன்று யாழ்ப்பாணத்தானுக்கு உதவ யாராமே இல்லையே.... தமிழைப் பலலக்கிலை ஏத்தவணேமெண்டு நினசைச் ச மனிசனுக்கு கடசையில் பாடகைகட்ட கிடகைக்கையில்லையே....” நடுஞ்சம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

இரவா உணவதைத் தொடக்கட்ட மனம் வரவில்லை. விபிந்ததும் நல்லீருக்குப்போயே ஆகவணேடும்.

தற்போதுதான் ஊருக்குப்போய் வந்து இருவாரம் லீ வு எடுத்துக்கொண்டதால், வளையே பக்கத்துத் திருவாக்குப்போய் வரக்கட்ட அனுமதி தரமாட்டார்கள். இதற்கு ஓரவேழி, வழக்கம்போல கல்லீரிக் கு சினென்றுவிட வணேடும். யாருக்கும் திரியாமல் பழைய ஸ்டோர் ரீம் நோக்கிச் சினென்று, அதற்குள் எனது புத்தகப் பையை வதைத்துவிட்டு உடனயே நல்லீருக்கு போய் விடவணேடும். எங்கள் வகுப்பு மாணவர்களில், கல்லீரி விடுதியில் தங்கிப் பிப்பவன் நான் ஒருவன் மட்டுமே. மீர்த்திகட்ட என வகுப்பானாலும் வேறே பிரிவில் உள்ளதால், அவனுக்கும் என்னப்பற்றி கவனிக்க வாய்ப்பு இல்லை. மதியம் பன்னிரண்டரை உணவாவளையில் கட்ட, விடுதியில் யாரும் கவனிக்கமாட்டார்கள்.

ஆனால், மாலகை கல்லீரி விட்டதும் நாலரமைணிக் கு “தனீர் வளையே”யில், மீர்த்தி நிச்சயம் தடேவான். அதற்குள் நல்லிள்ளையாக வந்துவிட வணேடும். திட்டமிட்டுச் செயல்பட்டனே.

நாவலர் மண்டபத்தலை நான் நெருங்கும் போது, எங்கோ திர்த்தில் நின்கொண்டிருந்த சலெவம், என்னகைக் கண்டதும் பாய்ந்தோடிவந்து, என்னகைக் கட்டிப்பிட்டித்துக்கொண்டு விம்மினானே பாரக்கலாம். என் கண்களிலும் கண்ணீர்.

வந்தவரில்லாம், வடிகைகை பார்த்துக்கொண்டு நடந்தனர். யாரையும் மனிதராக நினகைக் கவனோ, மதிக் கவனோ நான் தயாராக இல்லை.

சலெவத்தின் எதிர் காலம்பற்றிய ஒரு தளியான மூபிவா எனக்குள் திரியவே, அவனை அழைத்துக்கொண்டு ஆரியகுளம், சூந்தரம்பிள்ளை அண்ணாச்சி கடயை நோக்கி நடந்தனே. கட்டேட்கொண்டதற் கிணங்க அவரது கடயில், அவனை வலகைக்குச் சரேத்துக்கொண்டார். சலெவத்தின் மூகத்திலும் மலர்ச்சி திரிந்தது. வாஞ்சையுடன் அவனின் தலையை வருடிவிட்டனே.

“செல்வம் .... நீ ஓண்டுக்கும் பயப்பிடாதை.... நல்லவடிவாய் வலையைளபைப் பழகி, நல்ல பொடியனெண்டு பரே எடுக்கவணை.... விளங்கிச்சோ.... அதோடை.....” பசே மூபிக் கவிலலை. மனத்திலே சிறு தயக்கம் திரிய அண்ணாச்சியை நோக்கினேன். மூகத்திலே தரியும் மாறாத சிரிப்புடன்,

“தம்பி.... சாப்பாட்டதைத் தான் மென்னு முழுங்கணும் .... வார்த்தையை முழுங்கக் கப்டாது.... கக்கிப்புடும்.... உன் நல்லமனசுக்கு நீ எதுசொன்னாலும் சரியாத தான் இருக்கும் .... யோசனை பண்ணிக்கிட்டிருக்காம சொல்லு....” பச்சைக்கொடி காட்டினார்.

இப்போது, என் தயக்கம் தீர்ந்தது.

“வறே ஓண்டும் இல்லை அண்ணை.... இந்தப் பொடியன் உங்களிட்டை வலையை சஞ்சாலும், எனக்காக இவனை தினசரி ரண்டு மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு நல்ல தமிழ்வாத தியாரிட்டை அனுப்பி, அவனைப் பிப்பியுங்கோ.... இனி அவன் பள்ளிக்கட்டம் போய் பபிக்கிறதெண்டது ஏலாத காரியம் .... அதனேரேம் பிப்புவாசனை கொஞ்சமெண்டாலும் அவனுக்கு கிடசைச்சுக்கொண்டிருந்தாலே போதும் .... மிச்சத்துக்கு பரம்பரை ஊறலும் கொஞ்சம் கைகூடும் .... இதெல்லாம், அவன் உங்கடையிடிக் கை இருந்த தாத தான், நடக்காமெண்டது என ரை நம்பிக்கை....”

அருகே வந்த அண்ணாச்சி எனது தோளிலே செல்லமாகத் தட்டினார்.

“தமிழ் நாட்டில் சொல்லுவாங்க.... திருப்பதியில் லட்டுக்கும், திருநெல்வேலியில் அலுவலகம் தடே அலையைண்ணுமாணு.... அதுமாதிரி, யாழ்ப்பாணத்தில தமிழ்வாத தியாரதைத் தடேத்தான் பிபிக்கணுமா..... சரிசரி.... நீ ஓண்ணும் கழம்பிக் காதப்பா.... நீ சொன்னமாதிரியே சஞ்சு அவனுக்கு முழுக்கார்டியனாக இருந்து என்கட்டவே வெச்சுக்கிறேன்.... அதே டயிம் ல....” பசே மூபிக் காமல் இழுத்தார்.

“என்னண்ணை.... வார்த்தையை விழுங்கப்பிடாது எண்டு என்னட்டசைச் சொல்லிப்போட்டு இப்ப நீங்கள் மட்டும் விழுங்கிறியள்.....” கட்டேனே நான். அதற்கு பதிலளித்த அவர்,

“வறே ஓண்ணுமில்லைப்பா.... வழக்கம்போலவை வளெளிக் கு வளெளி காலையில் வந்து, உனக்குள்ள கோட்டா ரண்டுபொட்டலம் சாப்பாட்டையும் வாங்கிட்டு.... அம்புட்டையும் நீ யேதிண்ணுதீ ர்த்துப்புடும்....”

சொல்லிவிட்டு “கட கட”வெனச் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பில் நான் மட்டுமல்ல. செல்வமும் சரேந்துகொண்டான்.

நேரம் காலபைத்துமணியை நொங்கிக்கொண்டிருந்தது. சூந்தரம்பிள்ளை அண்ணாச்சி எவ்வளவோ கட்டும் என்னால் எதுவும் சாப்பிட முடியவில்லை. இருண்டு போகவிருந்த ஒரு ஜீவனின் வாழ்விலே புதியதோர் வசந்தத்தையே சத்தொடக்கிவிட்ட மகிழ்ச்சி, உள்ளத்தையே நிரப்ப, அதைக் கொண்டாடும் மூகமாக, ஏழாவது முறையாக, காலபைத்து முப்பது காட்சி, “வசந்த மாளிகை” படம் பார்ப்பதற்காக, வெலிங்டன் திரையங்கை நோக்கி வகேமாக நடக்கத் தொடங்கினேன்.

□□□□□□□□ : "□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ ...."

Written by - -ஸரீ ராமம் விக்னதேத் (நெல்லை.,வீ ரவநலல்லர --

Thursday, 13 December 2018 05:25 - Last Updated Thursday, 13 December 2018 12:41

---

bairaabaarath@gmail.com